

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 67.

Fjerde Sessions anden Samling.

21de Møde.

Mandagen d. 11. April.

(Forts.).

Spandet (fortsat): Jeg vil ligesledes tillade mig at gøre den Bemærkning, at der ogsaa er Spørgsmaal om til Færverne at udvide Forordningen af 21de Mai 1845, som indeholder nogle Forandringer i de ældre Bestemmelser om Arv. Det er mig bekendt, at Mange paa Færverne ønske, at denne Forordning maatte udvides dertil, og Lagthinget har ogsaa erkendt Forordningens Fortrinlighed, men har dog ikke turdet anbefale dens Udvidelse til Færverne, før det var afgjort, om Odels- og Løsning retten til Jord, som endnu bestaaer paa Færverne, ikke maatte komme i Strid med de Bestemmelser, der indeholdes i Forordningen, især med dem, der indeholde Udvidelse af Retten til at gøre Testamente for Arveladere, der have Livsarvinger. Det turde maaskee ogsaa komme i Betragtning, at Dwindelsjønnetts Arveret efter Forordningen er større end efter norske Lov, som ellers gjælder paa Færverne. Det foreskommer mig i den Anledning ønskeligt, om den høitærede Justitsminister atter vilde lade denne Lov forelægge for Færvernes Lagthing, og det paa en saadan Maade, at man kunde vente, Lagthinget vilde tilraade Forordningens Udvidelse til Færverne. Dette tror jeg vilde skee, naar Justitsministeren enten vilde underrette Lagthinget om, at Odels- og Løsning retten ikke var i Strid med Bestemmelserne i Forordningen, eller, hvis Ministeren selv finder, at denne Ret staaer i Strid med Forordningen, han da vilde gjøre et Tillæg til Forordningen, hvorved denne Strid kunde hæves, eller ogsaa, at Ministeren vilde underrette det

nærværende Thing om, at ingen saadan Strid finder Sted. I dette Tilfælde formoder jeg, at Thinget vilde tilraade Forordningens Udvidelse til Færverne.

Justitsministeren: Det kan vel ikke nægtes, at den Bestemmelse, der er foreslaaet som et Tillæg til den under Nr. 24 opførte Lov af 3die Januar 1851 om Pressens Brug, i enkelte Tilfælde kan blive byrdefuld for Udgifteren af det Blad, som maatte udkomme paa Færverne, men det er dog ikke at antage, at denne Bestemmelse ofte vil komme til Anvendelse, og i ethvert Tilfælde vilde den Forlesgenhed, som den ærede Rigsdagsmand meente, at der kunde indtræde, hvis Mange paa een gang begjærede Berigtigelses optagne, der fyldte $\frac{1}{2}$ Nummer, jo letteligen kunne undgaaes ved i sige extraordinaire Tilfælde at udgive et Tillæg til Bladet. Jeg skulde iøvrigt antage, at der kun lidet vil blive Spørgsmaal om en saadan Benyttelse af Bestemmelsen, som den paapegede. Efter hvad den ærede Rigsdagsmand selv anmærkede, saa er dette Tillæg foreslaaet saavel af Majoriteeten i Udvalget som i selve Lagthinget, og, da man ikke har andet Middel til at kunne faae et Forsvar offentliggjort, naar Udgifteren af det eneste Blad, som udkommer paa Færverne, ikke har villet optage det, saa har man fundet, at det var billigt, at den, som fandt sig angreben i Bladet, kunde faae sit Forsvar optaget i dette, som sagt, eneste Blad, som udkommer der. Jeg skulde derfor troe, at den Indstilling, som saaledes er skeet, dog helst maa beholdes. Forsaavidt den samme ærede Rigsdagsmand har omtalt Loven af 21 Mai 1845, saa er der jo ikke Spørgsmaal om nu at optage den, i denne Lov og udvide den til Færverne. Lagthinget har været derimod, ikke, fordi at Loven blev anset